

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2821/05
25.01.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Михајла Рулића, Звездане Лутовац и Слободана Дражића, чланова већа у правној ствари тужиоца државне заједнице Србија и Црна Гора, Војска Србије и Црне Горе, Команда гарнизона АА, и државна заједница Србија и Црна Гора, Војска Србије и Црне Горе, Војна пошта ББ у АА, које заступа пуномоћник АБ, против туженог ВВ, кога заступају пуномоћници БВ, адвокат и БГ, адвокат и тужене ГГ, коју заступа пуномоћник ВГ, адвокат, ради иселења, решавајући по ревизији прво и друготуженог изјављених против пресуде Окружног суда у Краљеву Гж. број 69/05 од 21.6.2005. године, у седници већа одржаној 25.1.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизије првотуженог и друготуженог изјављене против пресуде Окружног суда у Краљеву Гж. број 69/05 од 21.6.2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Краљеву П. број 462/04 од 14.6.2004. године у ставу првом изреке усвојен је предлог друготужене ГГ па је дозвољено понављање поступка у предмету истог суда П. број 462/04 и укинута правоснажна пресуда тог суда П. број 747/90 од 28.12.1990. године, док је у ставу другом изреке исте пресуде тужени ВВ, обавезан да тужиоцима преда на слободно располагање стан ДД, испражњен од лица и ствари у року од 15 дана по пријему пресуде. У ставу трећем изреке тужена ГГ је обавезана да се исели из истог стана, који је власништво тужиоца у року од 15 дана по пријему пресуде, док су у ставу четвртом изреке тужени обавезани да тужиоцу солидарно исплате трошкове поступка у износу од 20.400,00 динара.

Решавајући о жалбама прво и друготуженог изјављених против те пресуде, Окружни суд у Краљеву је пресудом Гж. број 69/05 од 21.6.2005. године њихове жалбе одбио као неосноване, а првостепену пресуду потврдио.

Против те пресуде Окружног суда у Краљеву првотужени и друготужени су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизије нису основане.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битних повреда из члана 354. став 2. тачка 14. истог закона на које се у ревизијама указује, јер су нижестепени судови о свим одлучним чињеницама релевантним за правилну одлуку у овој парници дали довољно јасне, потпуне и правилне разлоге сагласно стању у списима и резултату изведених доказа. Такође нема ни других недостатака због којих се побијана пресуда не би могла правилно и законито испитати.

Према стању у списима произилази да је друготужена мајка првотуженом. Решењем тужиоца број 109/87 од 25.5.1987. године првотуженом је додељен на коришћење двоипособан стан ЋЋ за супругу и две ћерке. У то време био је носилац станарског права на спорном стану у коме је живела и тужена, као члан његовог домаћинства. Накнадно, по молби првотуженог признато је и друготуженој својство корисника стана на новододељеном стану. Првотужени се преселио у новододељени стан са члановима уже породице, а у спорном стану остала је друготужена.

Тужилац је тужбеним захтевом тражио предају спорног стана испражњеног од лица, с обзиром да је првотуженом додељен нови стан за све чланове породичног домаћинства.

Правноснажном пресудом Општинског суда у Краљеву П. број 747/90 од 28.12.1990. године усвојен је тужбени захтев, са разлога што је туженом ВВ нови стан додељен и за мајку, тужену ГГ, и да је тужилац касније донетим решењем 3.10.1988. године променио раније донето решење од 29.6.1987. године, утолико што је у чланове домаћинства туженог ВВ укључио и његову мајку тужену ГГ. Према одредби члана 24. Правилника о давању на коришћење станова из Стамбеног фонда ЈНА, који је био на снази у време додељивања новог стана првотуженом, њему је по структури припадао двоипособан стан с обзиром на број чланова његове уже породице. Стан већи од пола себе, односно за једну собу од предвиђеног

могао се дати на коришћење лицу које је теже оболело или има теже оболелог члана породичног домаћинства, и лицу коме се родитељи узимају у обзир приликом одлучивања о структури стана, али је то наведеним правилником било предвиђено само као могућност, а не и обавеза да се такав стан додели.

Првостепени суд је усвојио предлог друготужене, дозволио понављање поступка у овом предмету и укинуо правноснажну пресуду од 28.12.1990. године, због тога што је друготужена сазнала за нове чињенице, а које се односе на поравнање које је закључио првотужени са својом бившом супругом ЕЕ након развода њиховог брака, по коме је она остала искључиви носилац станарског права на новодедељеном стану, те да више није у обавези да друготужену прими у тај стан.

Међутим, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су закључили да је тужбени захтев тужилаца основан, јер сви докази који су изведени у поновном поступку, сами по себи, а и у вези са раније изведеним доказима, не утичу на другачију одлуку суда. Развод брака првотуженог са својом супругом, и након тога између њих закључено поравнање о томе да његова супруга остане даљи носилац станарског права на новодедељеним стану, нема никаквог значаја на право тужене ГГ да остане у спорном стану и право туженог ВВ да тај стан задржи. Његово право да користи спорни стан са члановима свог породичног домаћинства, укуључујући и тужену ГГ као мајку, престало је у моменту када му је додељен нови већи стан у складу са важећим правилником, те све настале чињенице и околности након тога су без утицаја на правилност одлуке у овој правној ствари.

Нижестепени судови су такође правилно оценили да је неоснован приговор туженика о недостатку активне легитимације на страни тужилаца, са разлога које у свему прихвата и Врховни суд. Држава СРЈ је правни следбеник бивше државе СФРЈ као првобитног тужиоца у овом спору, а садашњи тужилац државна заједница Србија и Црна Гора је правни следбеник државе СРЈ. Спорни стан представља власништво тужилаца у смислу члана 2. Закона о имовини СРЈ ("Службени лист СРЈ", број 41/93, 24/94, 28/96, 30/98 и 30/2000). Притом је без значаја чињеница што се ради о војном стану, јер сходно одредби члана 18. истог закона, начин коришћења, управљања и одржавања војних станова прописује савезни министар надлежан за послове одбране. Сходно томе Војно - грађевинска дирекција односно Војно - грађевински центар није власник спорног стана већ само војна установа која се бави управљањем и одржавањем станова, а коју одређује Савезни министар за одбрану, сходно одредби члана 338. Закона о Војсци Југославије ("Службени лист СРЈ", број 43/94, 28/96, 22/99, 44/99, 74/99, 3/02, 37/02 и "Службени лист СЦГ", број 7/05 и 44/05).

Са горе изнетих разлога, на основу члана 399. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа,

судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић

љм